

Ladik Katalin

Fák fölött az út

*Nem ég el, ha rést hasítasz a gömbön, amiben élsz.
A vér biztosan behatol fagyos, szürke lábujjakkal
a gömbbe, száműzetésed helyére,
és felszikkázik majd a fák fölött az út.
Egy fára mutatsz odakint,
mely a fényből kihullt, hogy emlékeztessen:
a ház rég összedőlt, maradt az üszkös mozdulat
az ölekezés tátongó sebében,
egy forrás, mely a lezárt gömbben létezik,
és kacagása visszhangzik szárnyaid között.
A napfény belecsókol sebedbe: tiszta méz.
Oda vezet, és nem ég el, csak nélküled.*

Sötét halak asszonya

*Az univerzum hangja megborzongatva a halakat,
felkorbácsolja a tengert vibráló, zengő világgá,
melynek hullámai mély sötétséget és gyönyört idéznek elő
az asszonyok ágyékában.*

Késő van. Ez a szokásom.

*Nem tudok még egyszer élni, fekete köd vagyok.
Fénykúpok szaporodnak bennem.
Ágyékomat nyaldossa a sós, vidám pokol.*

Magzatvíz

*Volt, aki beleesett a folyékony csapdába.
Iszonyatos rettegés tört rá: elmozdult benne a fény.
Eltorzultak az átjárható tükörvilágok,
melyek sok mindenben különböztek
e bedeszkázott égboltú világtól.*

*Volt, aki új testet tudott magának teremteni.
Borzongató gyönyörtől bugyborékol
e folyékony testben.
Elmozdult benne a fájdalom.
Nyomtalanul jött, és észrevétlenül távozott.*